

Βίος και διδαχές Γέροντος Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτου

/ Αφιέρωμα στον Γέροντα Αιμιλιανό Σιμωνοπετρίτη

Γέροντας Ελισαίος, Καθηγούμενος Ι.Μ. Σίμωνος Πέτρας

Να σας ευχηθώ από βάθους καρδιάς και να σας παρουσιάσω μερικά στοιχεία από την ζωή, για την ζωή και περί Θεού, του έχοντος εισέτι δύναμιν πνεύματος αλλά επί πολλά έτη ασθενούντος πατρός ημών Γέροντος Αιμιλιανού, δηλαδή λίγα από τα πάμπολλα, όσα έγιναν ανάμεσά μας και όσα τα αυτιά μας άκουσαν και οι άλλοι τα είδαν. Το εγχείρημα φαίνεται απλό και εύκολο αλλά δεν είναι. Γιατί; Ενώ όταν διαβάζεις ή ακούς περί της ζωής του Γέροντος ή τις διδαχές του νιώθεις ανάπαυση και χαρά στην ψυχή σου, νιώθεις μια κίνηση και επιθυμία του Θεού, όταν όμως αγωνίζεσαι να τα διατυπώσεις ή να τα συγκεντρώσεις αισθάνεσαι πόσο φτωχός είσαι και σίγουρα φοβάσαι ότι θα τον μειώσεις. Δεν ξέρεις τι να διαλέξεις. Τι πρώτο και τι δεύτερο. Είναι μακρύς ο δρόμος, διότι βρίσκεσαι να περπατάς πάνω στα ίχνη ενός ανθρώπου που πάσχει να εκπορθήσει την ουράνιο πολιτεία και να ακολουθήσει πιστά τον δρόμο που οδηγεί στη βασιλεία του Θεού. Είναι δύσκολο να σηκώσεις το βάρος της θεοφόρου βιωτής του Γέροντος ή να τιθασεύσεις τη βαρύτιμη κληρονομιά του, την μοναχική και πνευματική. Μόνον λοιπόν ως φτωχοί

και πένητες πλησιάζουμε σε πράγματα ανώτερα μας και επικαλούμενοι την πατρική ευλογία και σκέπη του.

Από τα πάμπολλα όπως είπαμε θα παραθέσουμε λίγα που για λόγους πρακτικούς και ευληπτότερης αφομοιώσεως θα έχουν τα εξής στοιχεία:

Πρώτον, μερικές αδρές βιογραφικές πληροφορίες.

Δεύτερον, η κλή(ή)σις του Γέροντος, η αγωγή του Γέροντος και μερικές λίγες βασικές θέσεις του.

Και τρίτον, μαρτυρίες τρίτων περί του Γέροντος.

Και τέταρτον, αν περισσέψει χρόνος, μερικά θαυμαστά γεγονότα.

Ελάτε λοιπόν αδελφοί μου με την ευλογία του Σεβασμιωτάτου μας, να δούμε μαζί και να απολαύσουμε ένα εξάισιο και εξελισσόμενο θέαμα.

Ο Γέροντας γεννήθηκε το 1934 στην Νίκαια του Πειραιά από ευσεβείς και αγαθούς γονείς, τον Χρήστο (ο τάφος και τα οστά του βρίσκονται στην Σιμωνόπετρα) και την Δήμητρα, μετέπειτα αδελφή Αιμιλιανή στο Μετόχι μας στην Ορμύλια. Η καταγωγή του όμως έχει μικρασιατικές ρίζες όπως κι εσείς.

Ο Γέροντας κληρονόμησε από τον παππού του Αλέξανδρο, που ήταν απόφοιτος της Θεολογικής Σχολής της Χάλκης, τα πνευματικά και σωματικά χαρίσματα, και από την γιαγιά - εκοιμήθη ως μοναχή Ευταξία - ανεξάλειπτα πνευματικά βιώματα. Κοντά της ο μικρός Αλέξανδρος εξοικειώθηκε με την Αγία Γραφή, τον Συναξαριστή, το Γεροντικό, πολύ μικρός, σε ηλικία 10-12 ετών, και καρπώθηκε την θαυμαστή διδασκαλία περί προσευχής. Του έλεγε η γιαγιά του:

- Αλέξανδρε, εάν θα είσαι ήσυχος και τα σπλάχνα σου θα κράζουν τον Θεό, ο Θεός θα σε ακούει και θα σου δίνει ό,τι του ζητάς.

Μετά το Δημοτικό, στα Σήμαντρα Χαλκιδικής όπου οι παππούδες του, πήγε πάλι κοντά στους γονείς του, στην Νίκαια. Και έκτοτε ζούσε μια εντελώς προσωπική και μυστική ζωή και επιδιόταν στη μελέτη του Ευαγγελίου και πατερικών βιβλίων και προσευχόταν με την ευχή του Ιησού όπως του δίδαξε η γιαγιά του, απ' όπου έπαιρνε αυθεντικές απαντήσεις και θείες εμπνεύσεις για την πορεία της ζωής του.

Στο διάστημα αυτό λοιπόν της εφηβικής ή προεφηβικής ηλικίας του δύο φορές έδωσε υπόσχεση αφιερώσεως ώστε να μπορούμε να πούμε ότι από νεαροτάτης ηλικίας ελογίζετο εαυτόν ως ιερό ανάθημα στον Θεό και σφάγιον εθελούσιον.

Όταν ολοκλήρωσε τις σπουδές, λόγω της παρεχομένης εκείνη την εποχή αγωγής και κατευθύνσεως, σκεπτόταν την ιεροσύνη με απώτερο σκοπό την εξωτερική ιεραποστολή. Έκρινε όμως ότι θα ήταν καλύτερα να αρχίσει την προετοιμασία για το σκοπό αυτό σε ένα μοναστήρι. Απευθύνεται τότε στον μητροπολίτη Τρίκκης και Σταγών Διονύσιο - εμείς οι παλαιότεροι τον ξέρουμε πολύ καλά και τον θαυμάζουμε - που μόλις είχε αναλάβει τα ποιμαντικά του καθήκοντα και είχε φήμη φιλομονάχου επισκόπου. Ήλθε στα Τρίκαλα ο Γέροντας το 1960 και ανέθεσε τα καθ' εαυτόν στον ποιμενάρχη, ο οποίος το 1960 τον έκειρε μοναχό με το όνομα Αιμιλιανός. Ως μοναχός ενεγράφη στο μοναχολόγιο της Ιεράς Μονής Αγίου Βησσαρίωνος Δουσίκου.

Στον έρημο και απομονωμένο εκείνο τόπο έζησε σε πλήρη απομόνωση και ησυχία ζητώντας με δύναμη, με σκληραγωγία, και εκτενώς τον Θεόν. Και ο Κύριος στην πρόνοιά του έγινε ευήκοος στις μυστικές κραυγές του. Εστράφη πλέον με όλον του τον πόθο και τις δυνάμεις του στη μοναχική ζωή.

Στο τέλος του 1961 αναλαμβάνει την ηγουμενία στην Ιερά Μονή Μεταμορφώσεως του Μεγάλου Μετεώρου και αγρυπνεί, προσεύχεται αδιαλείπτως και επιδίδεται σε διαρκή μελέτη πατερικών, ασκητικών και εκκλησιαστικών έργων. Είχε πολύ μεγάλη δίψα πνευματική. Κοιτάει και ερευνάει κάθε κείμενο που αναφέρεται στην οργάνωση και λειτουργία του ορθοδόξου μοναχισμού, και μάλιστα του κοινοβιακού

εμβαθύνοντας στους μοναχικούς θεσμούς της ορθόδοξου ανατολικής εκκλησίας και στα τυπικά των διαφόρων αρχαίων μονών.

Ενώ η πολιτεία του ήταν καθαρώς ασκητική - ήταν ένας ασκητής - το 1962 ο μητροπολίτης του αναθέτει την διακονία του κηρύγματος, της εξομολογήσεως και της διαπαιδαγωγήσεως της νεότητος στην επαρχία του. Ήρεμος, εύχαρις πάντοτε και προσηνής, ιεροπρεπής και αρχοντικός, λειτουργεί σχεδόν καθημερινώς στο μοναστήρι. Έκτοτε και μέχρι την ασθένειά του ζει και ζωογονείται από τον Άρτο της Ζωής.

Στα εξομολογητάρια τον κύκλωνε πλήθος νέων και παιδιών, χάριν των οποίων προσέφερε αφειδώς κόπο, χρόνο, δάκρυα και προσευχή. Δεν είναι πλέον μόνος. Γίνεται ένας πατέρας για πολλούς υιούς και θυγατέρας του Θεού. Ζει και αισθάνεται ως αληθινός απόστολος.

Στην αρχή της θεμελιώσεως της μοναχικής ζωής εις τα Μετέωρα συμβουλευεται και συνάπτει πνευματικούς δεσμούς με σύγχρονές του οσιακές μορφές. Τον πατέρα Αθανάσιο Χαμακιώτη, τον παπα-Δημήτρη Γκαγκαστάθη, τον όσιο Αμφιλόχιο της Πάτμου, τον Γέροντα Φιλόθεο Ζερβάκο, τον πατέρα Σίμωνα τον Αρβανίτη, τον πατέρα Δαμασκηνό του Μακρινού. Την ίδια περίοδο συνδέεται με τους διαπρεπείς νυν Σέρβους ιεράρχας και φοιτητές τότε στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, πνευματικά τέκνα του αγίου Γέροντος μακαριστού, οσίου πλέον, πατρός Ιουστίνου Πόποβιτς, τον οποίο θα επισκεφθεί στη Σερβία το 1976 ως καθηγούμενος πλέον της Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας. Την ίδια εποχή επισκέπτεται το Άγιον Όρος για να

συλλέξει πλούτο εμπειριών και να επισκεφθεί αγίους γέροντες.

Τέλη του 73 η αδελφότης του Μετέωρου μεταφυτεύεται στο Αγιώνυμον Όρος όπου αναλαμβάνει την ηγουμενία της καθ' ημάς Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας και έκτοτε είμαστε εγκατεστημένοι εκεί. Την εγκατάσταση της μετεωριτικής συνοδείας στον ιερό Άθωνα εχαιρέτισαν οι αγιορείται πατέρες με πολλές ελπίδες. Και όντως, τότε, το 1973, 74, 75 ακολούθησαν και άλλες συνοδείες ώστε να αυξηθούν κατά πολύ οι μοναχοί του Αγίου Όρους.

Ο Γέροντας, συγχρόνως με την ασκητική αγρυπνητική ζωή, τη θεία λειτουργία, και τα λοιπά καθήκοντά του επιδόθηκε στην αναδιοργάνωση της εσωτερικής ζωής της νέας αδελφότητας. Με σοφία και διάκριση προσλαμβάνει την αγιορειτική παράδοση και τα υπάρχοντα τυπικά της. Εγκεντρίζει με σεβασμό και αγάπη στην πείρα των παλαιών γερόντων τον νεανικό ενθουσιασμό, την αφοσίωση και τον ζήλο των νεοτέρων μοναχών, αυξάνοντας κατά πολύ την αδελφότητα.

Μετά την τακτοποίηση της συνοδείας του στο Άγιον Όρος φροντίζει για την εγκαταβίωση της συμπληθείσης γυναικείας αδελφότητας στην Ορμύλια Χαλκιδικής, το 1974, στο μετόχι όπως το ξέρετε του Ευαγγελισμού, όπου σήμερα εκεί μονάζουν οι αδελφές.

Ο Γέροντας θεωρούσε ως Σιμωνόπετρα και όλα τα μετόχια. Την Ανάληψη στην Αθήνα, τον άγιο Χαράλαμπο στην Θεσσαλονίκη, στον Πεντάλοφο της Γουμενίσσης, στη Γαλλία τον άγιο Αντώνιο, την Μεταμόρφωση και την Αγία Σκέπη. Για όλα έδειξε ενδιαφέρον, στοργή και συμπάρασταση διότι πολλοί συγκομίζονται εκεί βρίσκοντας στην εκκλησία τόσο κοντά τους και το Άγιον Όρος.

Ιδιαίτερη πρόνοια και επιμέλεια έδειξε για τους προστρέχοντας σε αυτόν ετεροδόξους αλλοδαπούς πολλούς εκ των οποίων εκατήχησε και εβάπτισε και έκειρε. Ανάμεσά τους ο γνωστός, μακαριστός πλέον, π. Πλακίδας και ο π. Ηλίας που είναι στο άλλο μετόχι.

Εργαζόμενος κυρίως όμως ως πνευματικός πατήρ της μονής του και της αδελφότητας του μετοχίου στην Ορμύλια, τον περισσότερο χρόνο τον διέθετε στην πληροφορία της διακονίας αυτής όσο και στην εντρύφηση της μοναχικής ζωής, στη φιλτάτη του μόνωση και ησυχία. Η αγάπη του όμως για τον λαό του Θεού και την εκκλησία τον έκανε να ανταποκρίνεται και ενίοτε σε προσκλήσεις των κατά τόπους αρχιερέων ή και άλλων φορέων για ομιλίες ή συμμετοχή σε θεολογικά συνέδρια στην Ελλάδα, στην Κύπρο ή αλλού, έτσι ώστε να μοιράζεται την αληθινή πνευματική εμπειρία του.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

<https://bit.ly/33tIBXK>